GERÇEK MÜŞTERİ

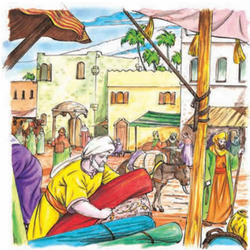
İÇİNDEKİLER

MUŞTULU HABER

d

Güneş yavaş yavaş gözden kaybolurken, Mekkeliler de işlerinden evlerine dönüyorlardı. Ticaretle uğraşan Osman da diğerleri gibi dükkânını kapatmış evine gidiyordu.

Bir hayli yorgundu. Eve girmek için kapıda ayakkabılarını çıkarırken, içeriden gelen tanıdık sesler duydu. Annesiyle teyzesi konuşuyorlardı. Teyzesinin:

– Ben kesinlikle doğru söylediğine inanıyorum. Çünkü O çok dürüst bir insan, dediğini duydu.

Ama kimin hakkında konuştuklarını anlayamamıştı. Dürüstlükten bahsettikleri için ticaretle uğraşan biriyle ilgili konuştuklarını düşündü.

Osman, kapıyı açıp içeri girdiğinde annesiyle teyzesi konuşmalarını bir anda kestiler. Konuşmaya çok daldıkları için Osman'ın geldiğini duymamışlardı. Biraz telâşlı görünüyorlardı. Birbirlerinin gözüne baktılar. Sanki Osman'dan bir şeyler saklıyorlardı.

Osman, teyzesine hemen "Hoş geldin." dedi ve elini öperek boynuna sarıldı. Teyzesini çok seviyordu.

Onların tam karşısına geçip oturdu. Sonra da:

– Az önce kimden bahsediyordunuz, diye sordu.

Osman, eve girerken annesi ile teyzesi Hazreti Muhammed'in Peygamberliğini ilân ettiğini konuşuyorlardı. Mekke'de yeni yeni yayılan bu habere insanlar çok değişik tepkiler veriyordu. Bazı kimseler Hazreti Muhammed'in peygamber olarak görevlendirilmesini çekemiyordu.

Annesi ve teyzesi bu haberi Osman'ın nasıl karşılayacağını bilemediklerinden, ona söylemek istemediler.

Fakat Osman ısrar etmeye başlamıştı. Ama annesiyle teyzesi bir türlü onun sorusunu cevaplamıyordu. Onlar sakladıkça Osman iyice meraklandı. Israrlarına devam etti. Sonunda teyzesi dayanamayıp ne konuştuklarını anlatmaya başladı:

– Muhammed, peygamber olarak görevlendirildiğini söylüyormuş. Biz de annenle O'nun hakkında konuşuyorduk. Bize kızarsın diye sana söylemek istemedik.

Osman:

– Olur mu teyzeciğim neden kızacakmışım? Bunu ben de duydum. Kafam karma karışık oldu. Çünkü O'nun bu zamana kadar yalan söylediğine hiç şahit olmadım.

Teyzesi:

– Muhammed'i uzun zamandır tanıyoruz. Çok güvenilir bir kimse olduğunu herkes biliyor. Bu yaşına kadar şakacıktan olsun yalan söylediğini duyan olmadı. Neden bu konuda yalan söylesin ki? Hiç Allah adına yalan konuşulur mu? Allah beni peygamber ilân etti denir mi?

Osman:

– Doğru, O'nun dürüst ve asla yalan söylemeyen biri olduğunu hepimiz biliyoruz. Peki başka neler söylüyormuş?

Teyzesi:

– İnsanlara iyilik yapmayı, anaya babaya saygı göstermeyi tavsiye ediyormuş. Yalan söylemeyi, yetim hakkı yemeyi yasaklıyormuş.

Osman:

– Ama putlarımıza ibadet etmeye, onlardan yardım istemeye de karşı çıkıyormuş.

Teyzesi:

– Bence o da doğru. Söylesene Osman cansız putların kendine bir faydası var mı? İnsan-

lara nasıl iyilik yapsınlar. Hem biz onları kendi ellerimizle yapmıyor muyuz? Üstelik kadınlardan da Müslüman olanlar varmış. Belki ben de yakında gidip Müslümanlığı kabul ettiğimi Muhammed'e söylerim. Sen de iyice düşün, araştır. Eğer kalbin O'nun doğru söylediğine inanıyorsa, gidip O'na destek ol.

Bunlar konuşulurken vakit bir hayli ilerlemişti. Teyzesi evine gitmek için izin istedi. Osman ve annesi de onu uğurladılar.

Osman'ın aklı bu konuşulanlar üzerine bir hayli karışmıştı. Erkenden odasına çekildi. Kendi kendine: "Muhammed dürüst biri. Yalan söylemez. Ama eğer O'nun söyledikleri doğru ise biz bu zamana kadar boş yere mi putlara ibadet ettik." diye düşünüyordu. Aklında hep teyzesiyle konuştukları vardı. Bir türlü ne yapacağına karar veremiyordu. Vakit oldukça ilerlemiş olmasına rağmen gözüne bir türlü uyku girmemişti. Uzun uzun düşündükten sonra kendi kendine:

“En iyisi gidip Muhammed'in yakın arkadaşlarından biriyle konuşmak.” dedi.

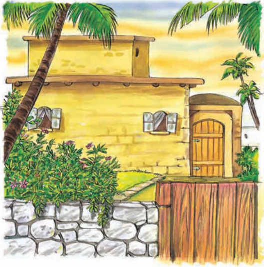
Ama kiminle konuşacaktı ki? Bir süre düşündükten sonra onu da bulmuştu. Tabi ki Hazreti Muhammed'i en iyi tanıyan, O’nun en yakın dostu Hazreti Ebubekir'le konuşacaktı.

Onunla hemen konuşmak istiyordu. Ama gecenin yarısı olmuştu. Bu vakitte kimseyi rahatsız edemezdi. “Bir an önce sabah olsa da Ebubekir'i bulup onunla konuşsam.” diye düşündü.

Uzun gecenin ardından güneşin ilk ışıkları odasına girmeye başlamıştı. Osman çok heyecanlıydı. “Bugün hiç bir işe gitmeyeceğim. Sadece Ebubekir'i bulup onunla konuşacağım. diye düşünüyordu.

Hazreti Ebubekir'le kimse görmeden konuşmalıydı. Çünkü bazı Mekkelilerin Peygamberimizi ve arkadaşlarını izlediklerini biliyordu. Evinden çıktı. Hazreti Ebubekir’in evine doğru ilerlemeye başladı. Bir yandan yürüyor, bir

yandan da kendisini takip eden var mı diye etrafına bakıyordu. Böylece kapının önüne kadar gelmişti. Kapıyı çaldı. İçeriden Hazreti Ebubekir:

– Kim o, diye seslendi.

– Ben Osman!

Hazreti Ebubekir kapıyı açtı.

Osman'ı görmeyi beklemiyordu. Ona:

– Buyur Osman, ne istiyorsun, dedi.

Osman:

– Seninle arkadaşın Muhammed hakkında konuşmak için geldim.

Hazreti Ebubekir, Peygamberimizin adını duyunca hemen heyecanlandı. Müşriklerin Peygamberimize zarar verdiğinden endişe duyarak:

– Yoksa O'na bir şey mi oldu, diye sordu.

– Hayır, Muhammed'e bir zarar verildiğini duymadım. Ben seninle O'nun insanları davet ettiği din üzerine konuşmak istiyorum, deyince Hazreti Ebubekir etrafına baktı. Müşriklerin onları duymasından çekiniyordu. Osman'ı içeri davet etti.

Osman, Hazreti Ebubekir'e kafasına takılan bütün soruları tek tek sordu. Hazreti Ebubekir de bütün soruları cevapladı. Anlatılanlar Osman'a çok mantıklı geliyordu.

Konuşmaya iyice dalmışlardı ki kapı çalınmaya başladı. Hazreti Ebubekir Osman'dan izin isteyerek kapıyı açmaya gitti. Biraz sonra tebessüm ederek geri döndü.

Osman:

– Kim gelmiş, diye soracaktı ki Hazreti Ebubekir'in ardından Peygamberimiz odaya girdi.

Selâm verdi. Hazreti Ebubekir'le konuştuktan sonra Müslüman olmaya karar veren Osman, Peygamberimizin geldiğini görünce çok sevindi. Müslüman olmak için vakit kaybetmek istemiyordu. Peygamberimiz:

– Seni Allah'tan başka ilâh olmadığına inanmaya ve benim peygamber olduğumu kabul etmeye davet ediyorum, dedi. Sonra da ona kelime-i şehadeti öğretti.

Osman ayağa kalktı. Peygamberimizin elini sıktı, boynuna sarıldı.

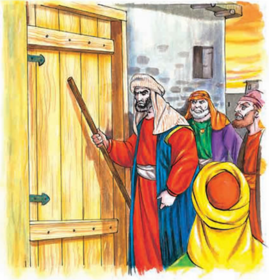
– Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve resûlühü, diyerek Müslüman oldu.

Peygamberimiz ve Hazreti Ebubekir buna çok sevindiler. Osman, Peygamberimize her zaman yanında olup destek olacağına dair söz verdi. Ardından da izin isteyerek oradan ayrıldı.

Hazreti Osman yolda giderken çok sevinçliydi. İçinde büyük bir huzur hissediyordu. Hızlı adımlarla ilerleyerek teyzesinin evinin önüne geldi. Teyzesine bu müjdeli haberi bir an önce vermek istiyordu. Kapıyı çaldı. Evde olan teyzesi hemen kapıyı açtı. Teyzesi onu uzun zamandır böyle sevinçli ve heyacanlı görmemişti. "Ne oldu?" diye soramadan Hazreti Osman teyzesinin boynuna sarıldı ve:

– Allah resulünün yanından geliyorum. Müslümanlığı kabul ettim ve O'na destek olacağıma dair söz verdim, dedi.

Teyzesi bu habere çok sevinmişti. Onlar bu şekilde konuşurlarken Hazreti Osman'ın amcası da oradan geçiyordu. Onların konuşmalarının hepsini duymuştu.

Hazreti Osman'ın amcası Peygamberimizi sevmiyordu. Yeğeninin Müslüman olduğunu

duyunca çok kızdı. Oradan hemen uzaklaştı ve yanında birkaç kişiyle beraber geri geldi. Hazreti Osman'ı yakalayarak bir direğe bağladılar. Sonra da kırbaçla ona vurmaya başladılar. Bir yandan da:

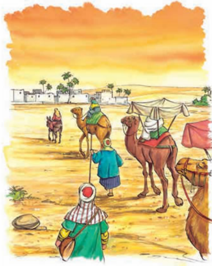
– Muhammed'in dininden vazgeçeceksin. Putlarımıza ibadet edeceksin, diyorlardı.

Hazreti Osman ise:

– Hayır ben Müslüman oldum. Bundan sonra sadece Allah'a ibadet edeceğim. Asla bundan vazgeçmeyeceğim, diye bağırıyordu.

Amcası ne kadar uğraştıysa da yeğenini vazgeçiremedi. O'nun iplerini çözdürdü ve serbest bıraktı. Osman yeni Müslüman olmuştu. Fakat hemen o gün işkence görmüştü. Yine de o, Peygamberimizi tanıdığı ve Müslüman olduğu için çok mutluydu. Ne olursa olsun dininden vazgeçmeyecekti.

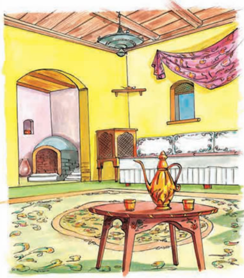
SU KUYUSU

Medine şehri en hareketli günlerini yaşıyordu. Medine'ye Mekke'den hicret başlamıştı.

Müslümanların hayatları Mekke'deki müşriklerin işkenceleri ve baskıları yüzünden iyice zorlaşmıştı. Bunun için Peygamber Efendimizden izin alan Müslümanlar birer ikişer Medine'ye göç ediyorlardı. Müslümanlar bu zorlu

yolculuğa çıkarlarken bütün mallarını, eşyalarını Mekke'de bırakıyorlardı.

Bütün Müslümanlar Medine'ye hicret ettikten sonra Peygamber Efendimiz de en yakın arkadaşı Hazreti Ebubekir'le birlikte Medine'ye gelmişti. Medine'deki Müslümanlar onların ge-

lişini büyük bir sevinçle karşılamışlardı. Herkes sokaklara dökülmüş, ilâhîler söylemişti.

Peygamber Efendimiz Medine'de ilk olarak Mekkeli Müslümanlarla Medineli Müslümanların birbiriyle kardeş olduğunu ilân etti.

Medinelilere ensar, Mekke'den hicret edip gelenlere de muhacir deniyordu. Muhacir, "hicret eden" ensar da "yardım edenler" demekti. Ensardan her biri, bir muhacir kardeşini evinde misafir edecekti.

Ensar, muhacir kardeşlerine her türlü yardımı yapıyordu. Yiyeceklerini, evlerini, her şeylerini onlarla paylaşıyorlardı. Muhacirler çok sevinçliydi. Hem müşriklerin işkencelerinden kurtulmuşlardı hem de kendilerine her türlü iyiliği yapan ensar kardeşleriyle tanışmışlardı.

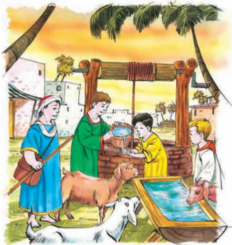
Kısa bir süre sonra Medine'nin sokaklarında yeni evler görülmeye başladı. Muhacirler, Medine'de kendileri için evler yapmaya başlamışlardı. Evlerini yapanlar bir yandan kendileri için iş arıyordu. Bazıları ensarla beraber tar-

lalarda ve hurma bahçelerinde çalışıyordu. Bazıları da Medine'nin pazarında satıcılık, hamallık yapıyordu.

Muhacirler, Medine'ye iyice alışmışlardı. Artık onlar da Medineli gibi olmuşlardı. Çocuklar da yeni arkadaşlar bulmuşlardı. Herkes bu yeni şehre tamamen yerleşmiş gibiydi. Ancak muhacirlerin hepsini çok zor durumda bırakan bir problem vardı: Susuzluk.

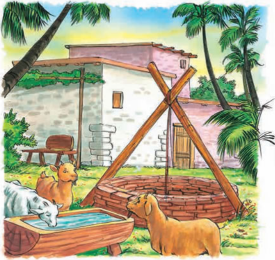
Muhacirler, Mekke'deyken tadı çok güzel olan Zemzem suyunu içiyorlardı. Ama Medine'nin sularının tadı güzel değildi. Bu sebeple bu suya alışmak çok zordu. Suyu ilk defa içenler, çok susuz olsalar da birkaç yudumdan fazla içemiyordu. Sıcak yaz günlerinde de su içmeden yaşamak mümkün değildi.

Bu durumdan en çok etkilenenler çocuklardı. Sokaklarda birbirleriyle koşup oynayan çocuklar çok susuyorlar ama Medine'nin suyundan birkaç yudumdan fazla içemiyorlardı. Sıcak yaz günleri bu zorlukla geçiyordu.

Aslında Medine'de tadı güzel olan su yok değildi. Ensardan birinin evinin bahçesinde suyunun tadı güzel olan bir kuyu vardı. Evin sahibi uzun çabalar sonucunda bu kuyuyu kazıp, suyu çıkarmıştı.

Başka bir geliri olmadığı için de suyu insanlara parayla veriyordu. Parası olup tatlı su içmek isteyenler bu bahçeye geliyorlardı.

Mekke'den gelirken yanında parasını getirebilmiş olan Müslümanlar bu sudan alıp içebiliyorlardı. Ama birçok Müslüman Mekke'den gelirken yanında çok para getirememişti. Bunun için pek az kimse buradan su alabiliyordu. Medineliler de misafirlerini zor durumda bırakmamak için kuyudan su satın alıyorlar ve

bu suyu kendileri içmeden onlara ikram ediyorlardı. Ama bunu her zaman yapamıyorlardı. Çünkü onların da birçoğu zengin değildi.

Peygamber Efendimiz, hem ensarla hem de muhacirlerle hemen her gün namazlardan sonra mescitte oturur, sohbet ederdi. Onlara İslâm dinini anlatırdı. Onlar da Peygamber Efendimize bilmediklerini sorarlar, dertlerini anlatırlardı.

Yine bir gün Peygamber Efendimiz arkadaşlarıyla sohbet ediyordu. Her zaman yaptığı gibi herkesin ihtiyacını, sıkıntısını sordu. Muhacirlerden biri ayağa kalktı:

– Ey Allah'ın Resûlü! Allah'a şükürler olsun, burada rahatımız çok iyi. İşkencelerden kurtulduk. Bizi misafir eden ensar kardeşlerimiz çok yardım severler. Her şeylerini bizimle paylaşıyorlar, dedi. Sonra sözlerine devam etti:

– Her şeyden memnunuz. Ama buranın suyuna bir türlü alışamadık.

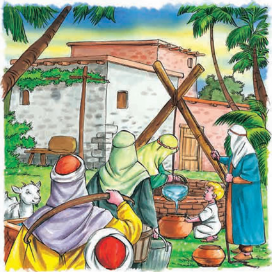
Başka biri söz istedi:

– Bir kuyudan güzel bir su çıkıyor. Ancak kuyunun sahibi suyu parayla satıyor. Paramız varken oradan su alıyorduk. Ama artık Mekke-den gelirken getirdiğimiz paralar da bitti. O yüzden su alamıyoruz.

Bir başkası da söze karıştı:

– Biz büyükler dayanmaya çalışıyoruz. Ama çocuklarımız çok zorlanıyorlar. Onlar o kuyunun suyundan başkasını içemiyorlar.

Peygamberimiz, arkadaşlarını dinledikten sonra bir süre düşündü. O, hiçbir Müslüman'ın üzülmesini, acı çekmesini istemezdi. Arkadaşlarının yaşadığı zorlukları çok iyi biliyordu. Kendisi de onlar gibi Mekke'den yeni gelmişti. Eskiden olduğu gibi ticaret yapamıyordu. Onun için kendisinin de çok parası yoktu. Eğer olsa idi hiç düşünmeden gider kuyuyu Müslümanlar için satın alırdı. Sonra da Müslümanlar hiç para ödemeden kuyudan su içebilirlerdi.

Sonunda Peygamberimiz gidip kuyu sahibiyle görüşmeye karar verdi. Kuyunun yanına vardığında sahibi kuyudan su çekiyordu. Bir hayli yorgun görünen adam, Peygamber Efendimizi görünce elindeki kovayı bırakıp hemen karşılamaya koştu.

Peygamberimiz ona selâm verdi. Adam çok sevinçliydi:

– Hoş geldiniz Yâ Resûlallah, dedi.

Peygamber Efendimiz ona Muhacirlerin çektiği sıkıntıyı anlattı ve sonunda:

– Eğer bu kuyuyu Müslümanların kullanması için verirsen Allah cennette seni ödüllendirecektir, dedi.

Adam birden şaşırdı. Karşısında dünyanın en sevgili insanı Peygamber Efendimiz vardı. O'nun istediği bir şeyi yerine getirmek için canını verirdi. Peygamberimiz ondan kuyusunu istiyordu. Başını önüne eğdi.

"Ah bir zengin olsaydım!" diye düşündü. Zengin olsaydı kuyuyu hiç düşünmeden verirdi. Ama eğer kuyudan kazandığı para olmazsa çocukları ve eşi aç kalırdı. Çünkü kendisinin bu kuyudan başka hiçbir gelir kaynağı yoktu. Ne tarlası ne de bahçesi vardı. Başını yavaş yavaş kaldırdı:

– Ey Allah'ın Resûlü! Kardeşlerimin durumuna ben de çok üzülüyorum. Ama benim bundan başka hiç bir malım mülküm yok. Buradan kazandığım parayla ailemi geçindiriyorum. Çocuklarımı buradan kazandığım parayla doyuruyorum, dedi. Biraz durdu. Sonra sözlerine devam etti:

– Bana düşünmem için biraz zaman ver yâ Resûlallah.

Bu sözleri dinleyen Peygamber Efendimiz adama hak verdi ve oradan ayrıldı.

Günler geçiyor, su sıkıntısı gittikçe artıyordu. Peygamber Efendimizin en yakın arkadaşlarından olan Hazreti Osman da bu duruma çok üzülüyordu.

Mekke'de iken çok zengin olan Hazreti Osman o zamanlar Müslümanların her türlü sıkıntısını hiç düşünmeden çözüyordu. Sürülerle develeri, kervanlar dolusu malı vardı. Ancak Mekke'den Medine'ye hicret ederken bütün tarlalarını, bahçelerini, mallarını orada bırakmıştı. O da diğerleri gibi yanında sadece bir miktar para getirmişti.

O parayı da hem kendisi hem de diğer Müslüman kardeşleri için harcıyordu. Bunun için parası giderek azalıyordu.

Ama Mekkeli kardeşlerinin problemlerine çözüm bulmadan da rahat edemiyordu. Yattı-

ğında gözlerine uyku girmiyordu. Aklında devamlı su problemi vardı.

Yine bir sabah düşünceli düşünceli evden ayrıldı. Doğruca Peygamberimizi bulmaya gitti.

Evine gidip kapısını çaldı. Peygamberimiz evinden ayrılmıştı. Hazreti Osman mescide gitmeye karar verdi.

Çünkü Peygamberimiz evde yoksa genellikle mescitte olurdu. Hazreti Osman mescide gittiğinde bir grup arkadaşını sohbet ederken buldu. Onlara selâm verdikten sonra:

– Peygamberimiz nerede, diye sordu.

Arkadaşları Peygamber Efendimizin kuyu sahibiyle ikinci kez konuşmaya gittiğini söylediler.

Hazreti Osman, Peygamber Efendimizin de su meselesini çok dert ettiğini anlayınca iyice üzüldü.

Hazreti Osman, her şeye dayanırdı ama Peygamberimizin üzülmesine asla dayanamaz-

dı. Evine geldi ve bütün parasını yanına alarak çıktı. Doğruca kuyunun olduğu bahçeye gitti. Kuyunun sahibini kuyunun başında buldu. Ona selâm verdi:

– Kolay gelsin! Duyduğum kadarıyla Peygamber Efendimiz senin yanına gelmiş.

Adam, Hazreti Osman'ı tanıyordu:

– Evet ya Osman, az önce buradaydı, dedi.

– Peygamberimiz senden ne istedi?

– Kuyuyu Müslümanlara vermemi istedi. Bunu yaparsam Allah'ın cennette beni ödüllendireceğini söyledi.

– Peki sen ne cevap verdin?

– Ailemi geçindirmek için başka gelirim olmadığından teklifini düşünmem için bana zaman vermesini istedim.

Bunun üzerine Hazreti Osman:

– Peki kuyunu satar mısın, diye sordu.

– Evet. Eğer değerini veren olursa satarım.

– Bu kuyuya ne kadar para istersin?

– Otuz beş bin dirhem.

– Peki, ben bu parayı sana verirsem kuyunu bana satar mısın?

– Elbette ey Osman, satarım tabi.

Hazreti Osman yanında getirdiği bütün parayı saydı. Paranın tamamı otuz beş bin dirhemdi. Adama uzattı:

– Al sana otuz beş bin dirhem.

Adam biraz şaşkındı. Bu işin bu kadar çabuk olacağını beklemiyordu. Parayı aldı:

– Al Osman, kuyu artık senindir, dedi.

Hazreti Osman'ın başka parası kalmamıştı. Ama o bunu düşünmedi bile. Kuyunun yanından hızla ayrılarak Peygamber Efendimizi aramaya başladı.

Nihayet O'nun yerini öğrendi. Peygamberimiz, arkadaşlarıyla birlikte, ev yapan bir Müslümana yardım ediyordu. Hızlı adımlarla onların olduğu yere doğru yürümeye başladı.

Hazreti Osman'ın hızlı adımlarla geldiğini gören arkadaşları telâşlanmışlardı. Peygamberimizin yanına yaklaşan Hazreti Osman, önce

onlara selâm verdi. Sonra Peygamber Efendimize döndü:

– Yâ Resûlallah! Duydum ki su kuyusunu Müslümanlara hediye edene cennette mükâfat verileceğini söylemişsiniz. Acaba bu hâlâ geçerli mi?

Peygamber Efendimiz:

– Evet, dedi.

– O hâlde su kuyusunu kardeşlerimiz istedikleri gibi para vermeden kullansınlar. Çünkü ben orayı satın aldım. Bugünden itibaren de bütün Müslümanlara hediye ediyorum, dedi.

Bu sözü duyan Peygamberimiz ve sahabeleri çok duygulanmış ve ağlamaya başlamışlardı.

Haber kısa sürede bütün Medine'ye yayıldı. Herkes olan biteni sevinçle birbirine anlatıyordu.

GERÇEK MÜŞTERİ

– Bugün de yağmadı.

– Evet, maalesef bugün de yağmadı.

İnsanlar her gün böyle sözler söylüyorlardı. Günler geceler birbirini kovalamış, uzun zaman geçmişti. Ancak Medine topraklarına aylardır bir damla bile yağmur düşmemişti. Bu yüzden insanları bir hüzün sarmıştı.

Her gün evlerinden çıkıp gözlerini gökyüzüne dikiyor, akşama kadar bekliyorlardı. Bazı günler gökte küçük siyah bulutlar görüyorlar ve heyecanlanarak:

– Galiba bugün yağmur yağacak, diye seviniyorlardı.

Fakat o bulutlar da azıcık yağmur ya bırakıyor ya bırakmıyordu. İnsanlar yine umutsuz bir şekilde evlerine dönüyorlardı.

Medine'nin bahçelerindeki bitkiler sararmış tarlalardaki buğdaylar ise başaklarını çıkaramadan kurumuştu.

Bu kuraklık ortamında çocukların bile neşesi kaçmıştı. Çünkü anne ve babalarını üzgün görünce onlar da üzülüyorlardı. Eskiden bol bol yedikleri yiyecekler artık oldukça azalmıştı. Üzerinde oyunlar oynadıkları çimenler, artık yeşilliklerini kaybetmiş, sararıp kurumuştu.

Hayvanlar da bu durumdan insanlar kadar etkilenmişlerdi. Yemyeşil otlardan yiyemiyor, her istedikleri zaman su bulamıyorlardı. Kuzular da artık eskisi gibi koşmuyordu. Çocuklar gibi onların da neşesi kaçmıştı.

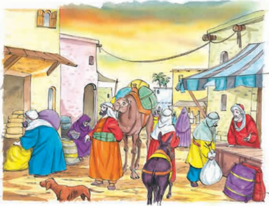
İnsanlar sadece karınlarını doyurabilmek için uğraşıyordu. Herkes zor durumda olmasına rağmen insanlar kendilerinden daha zor durumda olanlara yardımcı olmaya çalışıyordu. Yiyecek ekmeği olanlar ekmeğini, buğdayı olanlar buğdayını diğer insanlarla paylaşıyordu.

İşte bu kıtlık döneminde Hazreti Ebubekir halifeydi. Devlet başkanı olarak halkının sıkıntılarını yakından biliyor, bu sıkıntılara çözüm bulmaya çalışıyordu. İnsanlara elinden geldiğince yardım ediyordu.

Ama yağmur yağmadığı için buğdaylar büyümemişti. Devletin ambarları da boşalmıştı. Tüccarlardaki buğday miktarı her geçen gün daha da azaldığı için buğday fiyatları durmadan artıyordu.

İnsanlar sıkıntı içinde hayatlarını sürdürürken bu durumdan faydalanmak isteyenler de vardı.

Bazı fırsatçı tüccarlar ellerindeki buğdayları satmıyor, buğday fiyatlarının daha çok artmasını bekliyorlardı. Böylelikle daha çok kâr elde etmek istiyorlardı. Şehre bir yerden buğday gelecekse, bu tüccarlar hemen o buğdayı satın alıyor ve halka yüksek fiyatla satıyorlardı. Çünkü onlar Müslüman değillerdi.

Kendilerine:

– Görmüyor musunuz? İnsanlar zor durumdayken buğdayı neden pahalı fiyata satıyorsunuz, diye soranlara kurnazca:

– Ne yapalım biz de pahalı aldık, diye cevap veriyorlardı.

Günler geceler birbirini kovalıyor, kuraklık uzadıkça uzuyordu. Havanın sıcaklığına yüreklerdeki sıkıntı da ekleniyordu. Her yeni günde açlık tehlikesi daha da artıyordu.

Ancak günlerden bir gün Medine'nin sokaklarında sevinçli bir haber duyuldu. Herkes birbirine:

– Duydun mu Şam'dan Osman'ın buğday yüklü kervanı geliyormuş. Belki Osman bize buğdayı ucuza satar. Böylece biraz olsun rahatlarız, diyordu.

Bu haber kısa sürede Medine'ye yayılmıştı. Tüccarlar da Hazreti Osman'ın buğday yüklü kervanıyla geleceğini duymuşlardı.

Hazreti Osman'ın kervanıyla gelecek buğdaylar elbette ucuza satılacaktı. Çünkü Hazreti Osman insanlar ne zaman böyle zor durumda kalsa onların yardımına koşuyordu. Bu durumda kendi mallarını yüksek fiyatla satamayacaklarını düşünen tüccarlar, bir araya gelerek bir plân yapmaya başladılar.

İçlerinden biri söz alarak:

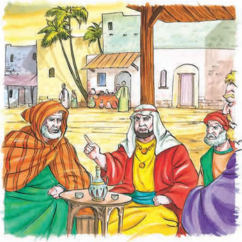
– Arkadaşlar, Osman buğdayı Medine'de ucuza satarsa bizim kârımız azalır. Buna karşı bir hamle yapmalıyız, dedi.

Bir başkası:

– İyi de ne yapacağız?

İlk konuşan daha önceden düşündüğü plânı söyledi:

– Medine'ye gelmeden Osman'ın kervanını yolda karşılayalım. Onunla anlaşıp tüm buğdaylarını biz alalım.

Bir diğeri:

– Evet, ben anladım. Osman kaç para istiyorsa verip buğdayını alalım. Sonra da aynı buğdayı biz daha pahalı satalım. İnsanlar aç kalmamak için mecburen bizim söylediğimiz fiyatı kabul edeceklerdir, dedi.

Bu sözler toplantıya katılanların kafasına yatmıştı. Vakit kaybetmemek için hemen hazırlandı-

lar ve atlarına binip yola koyuldular. Buğday yüklü develer Medine'ye girmeden ve kimse olanı biteni anlamadan buğdayları satın almak istiyorlardı. Yolda giderken hepsi de buğdaylardan kazanacağı parayı düşünüyordu.

Bir hayli yol aldıktan sonra kervanların geçtiği yola vardılar. Bir süre bekledikten sonra da biraz uzakta bir kervanın kendilerine yaklaştığını fark ettiler. İçlerinden biri:

– İşte geliyorlar, dedi.

Bir başkası da:

– Durun bakalım, acele etmeyin. Az bekleyin, dedi.

Kervan biraz daha yaklaşınca bu kervanın Hazreti Osman'ın kervanı olduğundan emin oldular. İçlerini gizli bir sevinç kaplamıştı. "Tam zamanında gelmişiz." diye düşündüler.

Kervan kendilerine bir hayli yaklaşınca yola çıktılar ve el kol işaretleriyle kervanı durdurdular. Hazreti Osman kervanın ön tarafındaydı. Tüccarlar hemen onun yanına yaklaştılar. Hazreti Osman bir hayli şaşırmıştı. Bu tüccarların kendisini ve kervanını neden durdurduklarını merak ediyordu.

Tüccarlardan biri selâm verdikten sonra söze başladı:

– Ey Osman nereden geliyorsunuz, diye sordu.

– Şam'dan geliyoruz.

– Epey ticaret yapmışsın. Develerin ne taşıyor böyle?

– Buğday getiriyorum.

Bir diğer tüccar sabırsızca söze karıştı.

– Ey Osman! Buğdaylarını biz almak istiyoruz. Sen daha fazla yorulma. Hemen burada anlaşalım. Buğdayını bize sat ve onları Medine'ye biz götürelim, dedi.

Hazreti Osman:

– Hayır, buğdayımı size satmayı düşünmüyorum, dedi.

Bir başka tüccar:

– Ne kadar fiyat istiyorsan söyle. Biz sana istediğin parayı veririz, dedi.

Sonra da çok yüksek bir fiyat teklif etti. Nasıl olsa ne kadar pahalı alırlarsa alsınlar yüksek kârla satacaklardı.

Fakat Hazreti Osman kararlıydı:

– Hayır, ben buğdayımı size satmak istemiyorum. Çünkü daha fazla veren var, dedi.

Gözlerini para hırsı bürümüş bu adamlar şaşırmışlardı. Kazanacakları paraların birden uçup gideceğini düşününce ısrarlarına devam ettiler. Her seferinde daha fazla fiyat verdiler. Ama Hazreti Osman'ın cevabı hep aynı oldu:

– Daha fazla veren var.

Bu cevap onları çıldırtmaya yetmişti. Bunun üzerine onu ikna edemeyeceklerini anlayınca kervanın yolunu açtılar.

Kervan uzaklaşırken kendi aralarında konuşmaya başladılar:

– Osman da bizim gibi çok kâr etmek istiyor galiba. Baksanıza ne kadar para verdiysek yine de buğdayını satmadı.

– Tabi o da halkın zor durumda olduğunu biliyor. Nasıl olsa gelip benden buğday alacaklar diye düşünüyordur herhâlde.

İşler plânladıkları gibi gitmemişti. Ne yapacaklarını düşünüp dururlarken içlerinden biri heyecanla atıldı:

– Gidip Osman'ı halifeye şikâyet edelim. O zaman belki buğdayı satmaya razı olur.

– Şikâyet mi edelim? Ne diye?

– Osman'ın elindeki buğdayı saklayarak değerinin çok üstünde satmaya çalıştığını söyleyelim.

Bu fikri diğerleri de beğenmişti. Hep birlikte halifeye gitmek üzere yola çıktılar. Halife Hazreti Ebubekir yanına gelenlerin telâşlı hâllerini görünce:

– Ne oldu, bir isteğiniz mi var, diye sordu.

İçlerinden en kurnazı söz aldı:

– Efendim biz ticaretle uğraşıyoruz. Malları toptan alır küçük parçalar hâlinde satarız. Böylece geçimimizi sağlarız. Osman'ın Şam'dan çok buğday getirdiğini duyduk. Gidip ondan buğday almak istedik ama o bize satmadı, dedi.

Hazreti Ebubekir:

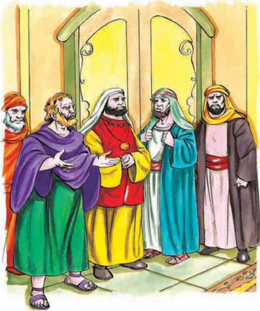
– Neden satmıyormuş, diye sordu.

Kurnaz adam tam istediği fırsatı bulmuştu:

– Biliyorsunuz efendim, kıtlık başladıktan sonra buğday fiyatları gün geçtikçe artıyor. Osman'ın buğday fiyatlarının daha da yükselmesini beklediğini zannediyoruz. Niyeti çok büyük paralar kazanmak anlaşılan. Fakat siz Müslümanların halifesi olarak bu durumu engellemelisiniz. Halkınız perişan durumdayken bir kişinin elindeki

buğdayı daha fazla paraya satmak için saklamasını engellemelisiniz.

Bu sözleri dinleyen Hazreti Ebubekir:

– Benim tanıdığım Osman böyle bir şey yapmaz, dedi.

Tüccarlar hemen atıldılar:

– Efendim, isterseniz Osman'ın yanına birlikte gidip konuşalım. Belki siz onu ikna edebilirsiniz, dediler.

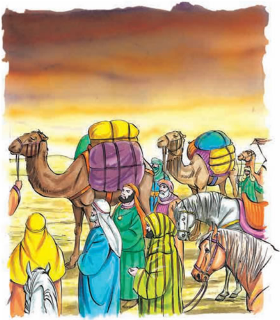
Hazreti Ebubekir:

– Tamam ben de sizinle geleyim. Durumu bir de Osman'a sormak isterim, dedi.

Tüccarlar halifeyi de yanlarına alarak Hazreti Osman'ın yanına gitmek için yola düştüler. Bu arada Osman da kervanıyla birlikte Medine'ye girmişti. Yoldan geçen insanlar bir kenara çekilmiş develerin geçişlerini seyrediyorlardı.

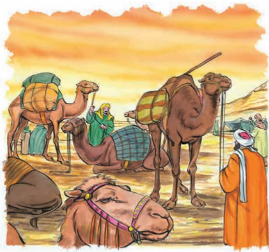
Halife Ebubekir ve tüccarlar, Hazreti Osman'ın yanına yaklaşıp selâm verdiler. Hazreti Osman da onların selâmını aldı ve Hazreti Ebubekir ile kucaklaştı. Halifenin de tüccarlarla birlikte geldiğini gören Hazreti Osman, durumu fark etmişti. Bu kötü niyetli adamların kendisini Hazreti Ebubekir'e şikâyet ettiklerini anlamıştı.

Hazreti Ebubekir, Hazreti Osman'a:

– Ey Osman, insanların sıkıntısını biliyorsun. Uzun zamandır kuraklık çekiyoruz. Bu tüccarlar gelip senden buğdayını almak istemişler, ama sen satmamışsın. Bu tüccarlar, senin müşterilerin. Hem

sen her zaman başka ülkelerden getirdiğin malları bunlara satardın. Bu kişiler ne kadar para istiyorsan vermeye hazır olduğu hâlde buğdayını neden satmadın?

Hazreti Osman biraz durdu ve:

– Evet, ey Ebubekir! Ben de bu şehirde yaşıyorum ve insanların hâlini çok iyi biliyorum. İşte buğdayı da bu yüzden satmıyorum, dedi.

Halife Hazreti Ebubekir ve tüccarlar şaşırmışlardı. Hazreti Ebubekir sordu:

– Ne demek istiyorsun Ey Osman? Yoksa buğdayı elinde tutarak daha pahalıya mı satmak istiyorsun?

Hazreti Osman tebessüm ederek sözlerine devam etti:

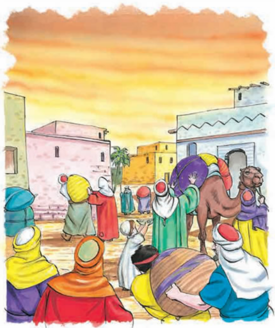
– Satmıyorum. Çünkü belki de insanların buğday alacak paraları bile kalmadı. Bunun için Şam'dan getirdiğim buğdayı yarın ücretsiz olarak halka dağıtmak istiyorum. Ayrıca benim gerçek müşterilerim bu zengin ve hırslı tüccarlar değil, çaresizlik içinde kıvranan insanlardır. Bu buğdaylara daha fazla fiyat veren Allah'tır. Ben Allah için onların hepsini bedava dağıtacağım.

Hazreti Ebubekir, Hazreti Osman'ın gerçek niyetini anlamıştı:

– Evet Osman. Ben de senin yanlış bir şey yapmayacağını düşünmüştüm zaten, dedi.

Hazreti Osman ertesi gün gerçekten de söylediği gibi yaptı. Zaten o, bu terbiyeyi Peygamber

Efendimizden görmüştü. İhtiyacı olanlara haber göndererek tonlarca buğdayı bedava dağıttı.

İnsanlar sevinç içinde ihtiyaçlarını giderdiler. Hazreti Osman için bu durum para kazanmaktan

çok çok daha güzeldi. İnsanların mutlu olduklarını gördükçe kendisi de mutlu oluyordu.